

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/230/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2214203482
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 01. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Dudášová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2214203482.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Andrea Dudášová a členov senátu: JUDr. Magdaléna Krajčovičová a JUDr. Martin Holič, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpený advokátskou spoločnosťou: Fridrich Paľko, s.r.o., Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika konajúca prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 9C 146/2014-128 zo dňa 4. novembra 2014, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Rozsudkom napadnutým odvolaním prvostupňový súd návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol a odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

Svoje rozhodnutie odôvodnil prvostupňový súd po citácii § 3 ods. 1 písm. d), § 4 ods. 1 písm. a), § 9 ods. 1 a 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1 a 2, § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, § 41 ods. 1 a 2 písm. d) a § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom v čase začatia exekučného konania a vecne tým, že navrhovateľ si uplatnil v tomto konaní náhradu škody tvrdiac, že ide o škodu spôsobenú mu nesprávnym úradným postupom exekučného súdu, pretože exekučný súd tým, že vydal zamietajúce rozhodnutie po uplynutí 15 dní, nekonal v súlade s ust. § 44 ods. 2 exekuč. poriadku. Tvrdil, že exekučný súd konal nesprávne, spôsobom odporujúcim zákonu, vykonaním procedúry preskúmania bez splnenia zákonných podmienok, keď si bez ďalších legálnych predpokladov založil právomoc, ktorá mu nepatrí, prekročil mieru možného rozhodovania, lebo nelegálnym postupom opätovne posúdil právo navrhovateľa na zaplatenie dlhu bez splnenia zákonných podmienok na preskúmanie rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu. Zo zák. ust. § 44 ods. 2 exekuč. por. a ust. § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ exekuč. por. v znení účinnom od 15.12.2009 do 31.05.2010 (teda aj v čase začatia exekučného konania) podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených. Uvedené sa vzťahuje aj na exekučný titul, ktorým je rozhodcovský rozsudok. Vyplýva to z dôvodovej správy k zák. č. 102/2011 Z.z., ktorým bola vykonaná aj zmena exekučného poriadku a to aj v to aj v zák. ust. § 41 ods. 2 písm. d/ exekučného poriadku, účinnej od 01.06.201. Uvádza sa tu, že rozhodcovský rozsudok je exekučným titulom podľa ust. § 41 ods. 2 písm. d/ exekuč. por. Okrem toho z gramatického aj logického výkladu zák. ust. § 44 exekuč. por. v znení účinnom od 15.12.2009 do 31.05.2010 (teda aj v čase začatia exekučného konania) vyplýva, že lehota 15 dní sa vzťahuje len na prípad, ak súd vydá poverenie. Navyiac je nutné konštatovať, že táto lehota platí len

za predpokladu, že nebol zistený rozpor so zákonom. Nevyplýva z neho však povinnosť rozhodnúť aj o zamietnutí žiadosti v lehote 15 dní odo dňa doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Vydať poverenie na základe súdneho rozhodnutia mohol len za predpokladu, že pri takomto povinnom skúmaní nezistil rozpor. Len v takom prípade mal povinnosť vydať poverenie pre súdneho exekútora na vykonanie exekúcie, pričom v exekučnom poriadku je uvedené, že by tak mal urobiť v lehote 15 dní odo dňa doručenia žiadosti. Tu je nutné zdôrazniť, že ide o lehotu procesnú. Jej nedodržanie neznamena automaticky nesprávny úradný postup. V rámci preskúmania exekučný súd vykonal dokazovanie zadovážením rozhodcovského spisu od rozhodcovského súdu. V rámci preskúmania rozpor zistil a preto došlo k zamietnutiu žiadosti súdneho exekútora na vykonanie exekúcie. Dôvodom zamietnutia žiadosti bola neplatnosť rozhodcovskej doložky, od ktorej sa odvádzal exekučný titul - rozhodcovský rozsudok.

Navrhovateľ namieta, že ak exekučný súd skúmal konanie predchádzajúce vydaniu exekučného titulu - rozhodcovskému rozsudku, postupoval tak nesprávne, nezákonným spôsobom, že nemal na to právomoc. Uvedený záver tiež nie je správny. Exekučný súd totiž nielenže mohol, ale aj musel, bol povinný skúmať súlad exekučného titulu so zákonom. Táto povinnosť mu vyplývala priamo zo zákona a to konkrétne zo zák. ust. § 44 Exekuč. por. v ktorom je vlastne obsiahnutý zákonný postup - skúmať súlad či rozpor so zákonom. V ďalšom tvrdil, že úradný postup súdu bol vykonaný spôsobom odporujúcim zákonu, bez splnenia zákonných podmienok, nelegálnym postupom opätovne vykonal posúdenie práva navrhovateľa. Ani s uvedeným tvrdením navrhovateľa nie je možné stotožniť sa, lebo je nesprávne. Pri zistení rozporu totiž nemohol vydať poverenie, ale musel žiadosť o udelenie poverenia zamietnuť tak, ako to vyplýva zo zákonných ustanovení exekučného poriadku. Opäť je možné len poukázať na vyššie uvedené dôvody a aj na už vyššie uvádzané právoplatné rozhodnutia NS SR aj ÚS SR. Nie je právne významné pre účely tohto konania, aký stav zamietnutím žiadosti o udelenie poverenia vyvolal (navrhovateľom tvrdený, že už nemôže iniciovať občianske súdne konanie a požadovať súdnu ochranu práva na zaplatenie s príslušenstvom), pretože povinnosť skúmať súlad mu vyplýva zo zákona bez toho, aby mohol exekučný súd skúmať, aký stav tým vyvolá (navrhovateľom tvrdený, že už nemôže iniciovať občianske súdne konanie a požadovať súdnu ochranu práva na zaplatenie s príslušenstvom).

Navrhovateľ tvrdil, že exekučný súd konal nesústredene a so zbytočnými prietahmi a k vydaniu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia pristúpil po veľmi dlhej dobe. Zák. ust. § 9 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom ku dňu vydania rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorý zakotvuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, neobsahuje ustanovenia o právomoci prvostupňového súdu rozhodovať vo veciach náhrady škody z titulu prietahov v konaní až po právoplatnom rozhodnutí oprávneného orgánu o sťažnosti proti prietahom v konaní. Z dôvodovej správy týkajúcej sa novelizácie zákona č. 514/2003 Z. z. (zákonom č. 412/2012 Z.z.) však jednoznačne vyplýva, že k citovanému ustanoveniu zákona bolo potrebné vždy (teda aj pred účinnosťou novely a teda aj v čase vydania rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia) pristupovať tak, že v rámci konania o náhradu škody spôsobenú nesprávnym úradným postupom musí už existovať už príslušné rozhodnutie, ktorý by konštatoval neprávny úradný postup súdu, vrátane zbytočných prietahov v konaní. Túto otázku nie je oprávnený skúmať a posudzovať súd v rámci konania o náhrade škody. Otázku, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantované v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, je kompetentný preskúmať ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitnosť veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Súdne konanie nie je kompetentný preskúmať súd v konaní o náhrade škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., ale len Ústavný súd SR na podklade ústavnej sťažnosti. Navrhovateľ do vyhlásenia rozsudku súdu nepreukázal, že by existovalo právoplatné rozhodnutie Ústavného súdu, ktorým by bolo v exekučnej veci, od ktorej si uplatňuje nárok na náhradu škody a nemajetkovú ujmu v tomto konaní, konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov prípade rozhodnutia Európskeho súd pre ľudské práva. Absenciou takéhoto rozhodnutia oprávneného orgánu o existencii prietahov, tiež nebola splnená základná podmienka pre rozhodnutie o náhrade škody v dôsledku nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci.

Do podania návrhu na súd šesťmesačná lehota neuplynula, vo veci súd rozhodoval po uplynutí šesťmesačnej lehoty od prijatia predmetnej žiadosti odporcom. Na základe uvedeného, nemožno posúdiť návrh navrhovateľa ako predčasný, ako to tvrdil odporca vo svojom vyjadrení.

Navrhovateľ neunesol svoje dôkazné bremeno (povinnosť tvrdenia) o existencii nesprávneho úradného postupu ako prvej z troch zákonných podmienok. Preto nemôže byť splnená ani podmienka existencie príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou, lebo ak neexistuje v danej veci nesprávny úradný postup, nemôže medzi prípadnou škodou navrhovateľa vzniknúť súvislosť s nesprávnym úradným postupom, ktorý neexistuje. Navrhovateľ z tohto dôvodu neunesol dôkazné bremeno ani o existencii jeho nároku na nemajetkovú ujmu. Táto totiž prichádza do úvahy len v tom prípade, ak by iba samotné konštatovanie porušenia práva nebolo dostatočným vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. V tomto konaní však nebolo možné ani len konštatovanie porušenia práva, lebo navrhovateľ nepreukázal existenciu nesprávneho úradného postupu. Vzhľadom na uvedené závery nie je potrebné pre účely tohto konania skúmať existenciu škody, jej rozsah a ani nemajetkovú ujmu, ktorej náhrady sa navrhovateľ domáha.

Navrhovateľ navrhol doplnenie dokazovania spisom odporcu ohľadne jeho žiadosti o predbežné prerokovanie nároku. Uvedené dokazovanie súd nevykonal, lebo odporca nespochybnil doručenie takejto žiadosti od navrhovateľa. Nejde teda o spornú otázku a dokazovanie v takomto rozsahu by pre účely tohto konania bolo dokazovaním neúčelným a nehospodárnym a nad rámec dokazovania potrebného pre účely tohto konania.

Navrhovateľ navrhol doplnenie dokazovania predložením znaleckého posudku, ktorý si pre účely tohto konania dal vypracovať. V tomto smere súd takto navrhované dokazovanie nevykonal. Išlo by totiž o dokazovanie nad rámec dokazovania potrebného pre účely tohto súdneho konania. Nebola totiž splnená ani len prvá z troch podmienok a to nesprávny úradný postup. Akékoľvek ďalšie dokazovanie o príčinnej súvislosti, ako aj o výške škody by tak bolo nad rámec dokazovania potrebného pre účely tohto konania, v rozpore so zásadou hospodárnosti konania.

Odporca vzniesol námietku premlčania vo svojom vyjadrení s tým, že ak došlo k uplynutiu 15 - dňovej lehoty pred dňom 23.04.2009. V danej veci však o takýto prípad nešlo, pretože samotné exekučné konanie sa začalo až dňa 19.04.2010 podaním návrhu na vykonanie exekúcie navrhovateľom u súdneho exekútora. Preto sa touto námietkou súd ani nezaoberal.

O trovách konania súd rozhodol v zmysle ust. § 142 ods. 1 O.s.p., odporca nepreukázal, že by mu v konaní nejaké trovy vznikli, preto mu ich súd ani nepriznal.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal v zákonom stanovenej lehote navrhovateľ prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie, ktorým žiadal, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Ako odvolacie dôvody uviedol, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. K jednotlivým dôvodom odvolania navrhovateľ uviedol, že namieta skutočnosť, že súd rozhodol v merite veci na základe inšpirácie novou právnou úpravou obsiahnutou v ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., keď v právnom štáte nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Súd bol pri svojom rozhodovaní viazaný ust. § 9 ods. 1 zákona 514/2003 Z.z. v znení účinnom pred prijatím zákona č. 412/2012 Z.z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení zákona č. 412/2012 Z.z.. Súd tak svojim rozhodnutím de iure a de facto aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Súd vôbec nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Súd len s poukazom na skutočnosť, že on sám nepozná dôkazy, ktoré by ho uspokojovali v tvrdení o výške škody, zamietol znalecké dokazovanie. Súd tak znemožnil navrhovateľovi objektívnym spôsobom preukázať výšku materiálnej škody a mechanizmus jej vzniku. Súdu neprísluší polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami. Navyše súd svojimi úvahami úplne neguje doposiaľ vytvorenú a stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, ktorá je základom štandardu ochrany základných práv v Európe, teda aj práva na spravodlivý súdny proces a osobitne práva na prerokovanie veci v primeranom čase. Navrhovateľ predložil ako dôkaz o vzniku škody znalecký posudok

č. 1/2014 vypracovaný Ekonomickou univerzitou v Bratislave. Prvostupňový súd nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom. Ak bol súdu doručený návrh na prerušenie konania z dôvodu prebiehajúceho konania o prejudiciálnej otázke, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím o tomto návrhu osobitne rozhodnúť.

Odporca odvolací návrh nepodal, k doručenému odvolaniu navrhovateľa sa písomne nevyjadril.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku - ďalej „O.s.p.“), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.) a že odvolateľ v odvolaní použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. a), c) a f) O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.), postupom oznámenia času a termínu verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu (§ 156 ods. 3 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 219 O.s.p.

Pretože odvolací súd v plnom rozsahu preberá súdom prvého stupňa zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie uplatneného nároku, jeho výsledky jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a napokon dospel k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobou uplatnených nárokov a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery prvostupňového súdu vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotnoprávne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil, s poukazom na ust. § 219 ods. 2 O.s.p. odvolací súd už iba odkazuje na správne a presvedčivé písomné vyhotovenie rozsudku. Odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvostupňového súdu odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti záverov prvostupňového súdu sa potom žiada dodať už len nasledovné:

Navrhovateľ sa návrhom doručeným Okresnému súdu Galanta dňa 27.09.2012 domáhal, aby súd určil medzitimným rozsudkom, že žalovaná je zodpovedná za škodu, ktorá vznikla žalobcovi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Galanta, pretože tento nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre pohľadávku navrhovateľa, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č. 1170476 dlžníkom (povinným) X. Q., nar. XX.X.XXXX (ďalej len „povinným“), kde po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť exekučnej veci číslo EX 4175/2010 v zákonom stanovenej lehote a rozsudkom aby rozhodol, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi z titulu majetkovej škody sumu 1562,68 Eur a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 312,54 Eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku a zaplatiť žalobcovi aj trovy konania.

Dôvodil, že exekučný súd neoznámil žalobcovi spisovú značku, pod ktorou sa exekučné konanie na súde vedie, nakoľko však exekučný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie spísanú súdnym exekútorom prijal na ďalšie konanie, došlo k zákonnému založeniu jeho povinnosti zaoberať sa danou žiadosťou a rozhodnúť o nej do 15 dní od doručenia tejto žiadosti, keďže exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu a nie rozhodnutie rozhodcovskej komisie, pre ktoré vtedy táto lehota neplatila. Exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti, nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 18.05.2011 a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. K rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby (omeškanie viac ako 394 dní). Ako dôkaz označil príslušný spis exekučného súdu, ktorý obsahuje všetky podstatné listiny vysvetľujúce právne významné skutočnosti. Uviedol, že popísaný postup exekučného súdu hodnotí ako nesprávny a v rozpore so zákonom, konkrétne s ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, pretože v predmetnom prípade neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prieťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o udelení poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Uviedol, že si z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu uplatňuje náhradu majetkovej škody ako aj nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorú vyčíslil tak, že mu vznikla majetková škoda vo výške 1.562,68 Eur predstavujúca náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným

rozhodnutím súdu v konaní vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového vzťahu založeného zmluvou o úvere. Zároveň si navrhovateľ uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 312,54,- Eur, t.j. 20% z uplatňovanej istiny s príslušenstvom.

Navrhovateľ za nesprávny úradný postup exekučného súdu označil skutočnosť, že exekučný súd nerozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v lehote 15 dní podľa ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku.

Z vykonaného dokazovania, z priloženého exekučného spisu Okresného súdu Galanta, sp. zn. 12Er/500/2010 súd zistil, že súdny exekútor dňa 28.05.2010 doručil súdu žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktoré konanie bolo u exekútora vedené pod sp. zn. EX 4175/2010. Súd uznesením č.k. 5Er/679/2010-24 zo dňa 24.01.2011 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol.

Keďže navrhovateľ postup súdu, ktorým malo dôjsť k odňatiu možnosti konať pred súdom, v odvolaní nešpecifikoval a odvolací súd po preskúmaní veci a konania, ktoré mu predchádzalo, žiaden takýto dôvod nezistil, v tejto časti považoval odvolanie navrhovateľa za nedôvodné. Ani nevykonanie dôkazov podľa návrhov alebo predstáv navrhovateľa nie je postupom, ktorým by mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, pretože rozhodnutie o tom, ktorý dôkaz súd vykoná, patrí výlučne súdu, a nie účastníkom konania (§ 120 ods. 1 O.s.p.).

Pre priznanie náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je nevyhnutné súčasné splnenie troch podmienok: 1) nesprávny úradný postup, 2) vznik škody a 3) príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Predpoklad súčasného splnenia uvedených podmienok znamená, že ak chýba čo i len jedna z podmienok, náhradu škody nie je možné priznať. Dôkazné bremeno preukázať podmienky náhrady škody spočíva na poškodenom, v preskúmvanej veci na navrhovateľovi.

Pojem „nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci“ nie je zákonodarcom v citovanom ustanovení § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. výslovne definovaný, je uvedený len príkladmo. Je však možné vyvodiť, a to aj z ustálenej judikatúry, že ide o taký úradný postup, ktorý má vadu, ktorá nie je v súlade s príslušnou právnou úpravou. Jedná sa o postup, pri ktorom dôjde k porušeniu pravidiel stanovených právnymi predpismi pre konanie orgánu verejnej moci alebo porušeniu poriadku, ktorý vyplýva z povahy, funkcie alebo cieľa tejto činnosti, teda o postup nezákonný. Skutočnosť, že ide o nesprávny úradný postup taktiež určuje fakt, že musí ísť o úradný postup priamo súvisiaci s výkonom právomocí orgánu verejnej moci. Nesprávnym úradným postupom nie sú len prípady, v ktorých orgán verejnej moci priamo koná (pri rozhodovacej činnosti), ale aj pri porušení povinnosť urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, prípadne ak ide o nečinnosť pri výkone verejnej moci.

V zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom v čase doručenia predmetnej žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia Okresnému súdu Galanta súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Zo znenia cit. ust. vyplýva, že lehota 15 dní je zákonodarcom stanovená pre exekučný súd len pre prípad nezistenia rozporu žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Len v tom prípade je povinnosťou exekučného súdu do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poveriť exekútora na vykonanie exekúcie. Pre prípad zistenia rozporu exekučného titulu so zákonom, a teda pre prípad zamietnutia žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zákonodarca lehotu neurčil. V danom prípade, s poukazom na právoplatné uznesenie, ktorým bola žiadosť exekútora zamietnutá, je nesporné, že súd zistil rozpor exekučného titulu so zákonom, v dôsledku čoho rozhodovanie súdu nebolo časovo vymedzené zákonnou lehotou. Nie je teda možné konštatovať, že v preskúmvanej veci došlo k nesprávnemu úradnému postupu exekučného

súdu tým, že žiadosť exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola vybavená po uplynutí 15-tich dní odo dňa doručenia žiadosti.

Pokiaľ ide o posúdenie nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Galanta v danej veci, ktoré by malo spočívať všeobecne v zbytočných prietahoch pri rozhodovaní o predmetnej žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia je potrebné poukázať na to, že z logiky veci vyplýva, že všeobecný súd môže pristúpiť k priznávaniu náhrady škody v konaní podľa zákona č. 514/2003 Z.z. až v prípade, ak o existencii prietahov už bolo rozhodnuté oprávneným orgánom. V dotknutej veci neboli žiadnym z príslušných orgánov konštatované prietahy v konaní (napríklad v dôsledku sťažnosti navrhovateľa na prietahy, v dôsledku žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, v dôsledku rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní sudcu, prípade rozhodnutím Európskeho súdu pre ľudské práva alebo Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, v ktorých by bolo konštatované, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov), pričom všeobecný súd v konaní o náhradu škody, resp. nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom nie je orgánom kompetentným pre vyslovenie takéhoto záveru. Ako na to poukazuje dôvodová spáva k novele § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. účinnnej od 01.01.2013, pokiaľ by súd konajúci o náhrade škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prietahov, znamenalo by to absurdný záver, keďže všeobecné súdy by preskúmavali postup iných všeobecných súdov, pričom uvedené by mohlo smerovať aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve. Vecne príslušné pre rozhodovanie sporov o náhradu škody sú v prvom stupni zásadne okresné súdy, avšak súdy, ktoré môžu porušiť právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, môžu byť aj súdy vyššieho stupňa (krajské súdy, Najvyšší súd SR). V prípade, ak by sa zbytočných prietahov dopustil napr. Najvyšší súd SR jeho postup by mal byť preskúmaný súdom nižšieho stupňa, čo je zjavne absurdné a len potvrdzuje, že konštatovať existenciu prietahov v súdnom konaní sú oprávnené iba zákonom zmocnené orgány. Na uvedenom závere nič nemení ani skutočnosť, že zákonodarca možnosť súdu vychádzať len z takýchto podkladov v konaní o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, výslovne zakotvil v § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. až s účinnosťou od 01.01.2013.

Ako odvolací súd už vyššie konštatoval, základné podmienky pre priznanie nároku na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci musia byť splnené kumulatívne. Keďže potom podmienka existencie nesprávneho úradného postupu exekučného súdu v danej veci, s poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu splnená nebola, nemohol vzniknúť navrhovateľovi uplatnený nárok, ani nadväzne nemôžu byť splnené podmienky príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou a ani vznik škody, resp. ujmy. Vzhľadom na to už potom nie je potrebné a bolo by nadbytočné a v rozpore so zásadou hospodárnosti občianskeho súdneho konania skúmať existenciu škody a nemajetkovej ujmy, ako aj ich rozsah. Tiež by bolo nadbytočným i nedôvodným vysporiadávať sa s ďalšou odvolacou argumentáciou odvolateľa (šťasti i nesúladnou s argumentáciou prvostupňového súdu), ktorá je vzhľadom na vyššie uvedené už irelevantná a nespôsobilá zvrátiť výsledok konania.

Neobstojí ani posledná odvolacia námietka, keď odvolateľ poukázal na to, že ak bol súdu doručený v čase predchádzajúcom nariadenému súdному pojednávaniu návrh žalobcu na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavnom súde SR, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť. Z obsahu spisu totiž jednoznačne vyplýva, že žalobca v predmetnom konaní nepodal žiaden návrh na prerušenie konania.

S poukazom na uvedené, pokiaľ súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zamietol žalobu navrhovateľa ako v celom rozsahu nedôvodnú, rozhodol vecne správne a preto odvolací súd s použitím § 219 ods. 1, 2 O.s.p. napadnutý rozsudok, včítane správneho výroku o náhrade trov konania, (odvolacími dôvodmi osobitne nenapadnutého) potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p., pričom v odvolacom konaní úspešnému odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože si ich náhradu návrhom v zmysle § 151 ods. 1 O.s.p. neuplatnil.

Senát krajského súdu prijal rozhodnutie pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.